

Post 4121

ARG. 4.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 APRIL, 1918.

NO. 7.

I. W. W. och lagen

Oversättning från ett av J. T. Doran skrivet upprop av R-r J-n.

Skall brott och socialt kaos råda?

Det är till dig den vanliga medborgaren, arbetaren, vi framställer frågan. Tror du på lag och ordning? Du och de för dig kära äro aldrig säkra där brott, våld och oordning existera! Därför bör varje frihetsälskande arbetare att göra allt för förverkligande av en klar uppfattning om lag och ordning.

Det dyrbaraste du i dag är i besittning av, är ditt liv, — förlorar du det, — förlorar du också alla andra lekamliga möjligheter, åtminstone så långt som det rör dig själv.

Livet, — Ditt såväl som mänskligt liv är aldrig i säkerhet om du ej utövar verklig uppmärksamhet till lag och ordning.

För att lättare kunna förstå nyttan och nödvändigheten av lag och ordning såsom socialt oumbärligt, låt oss definiera ordet: "lag", och övertänka din ställning till detsamma.

Vad är "lag"? Vet Du det? Inte! Näväl, du måste först av allt förstå vad det är innan du kan intelligent säga att du tror på "lagen".

Den stora majoriteten av nytiga människor, — arbetarna — på vilka hela samhället, och den kommande rasens framtid, vilar, har inga andra än sig själva att klandra för de förskräckliga förbrytelser, och våldsam brott som begås på alla områden! Vill du göra din plikt — såsom medborgare? Om så är, begrunda nog behovet av att förstå "lagen", fordra att din klasskamrat arbetaren, man och kvinna, besitter klar uppfattning om vad "lag" är och betyder.

Detta är nödvändigt, ty, — utan verklig förståelse av lagen, kan det icke existera vare sig ordning, säkerhet, frihet eller garantier därför.

"Lagen" i sig själv, i abstrakt form, är: — "tingens enhetlighet, — "regulerat handlande i scensatt av auktoriteter." Det finnes många lagar, i matematik, i fysik, i kemi och sociala lagar. Vi ha lagar för din kyrka, — för ditt hem, — för din loge, — för din fackförening. Det finns "lagar" för hälsan, — sanitära, för allmänna säkerheten bestämmade, och många andra äro alla underkastade "förordnat handlande av iscensatt av auktoriteter." Men det finnes en annan "lag" — den mest viktiga av alla, — det är "lagen" om liv, — och grundad av en auktoritet vilkens rätt och makt ingen kan disputera, den auktoriteten är kallad Natur.

En lag i din kyrka fordrar att du utför dina kyrkoplikter, och i allmänhet handlar i överensstämmelse med de förordningar som grundats av auktoriteterna — och du lyder. "Lagen" i din loge, bestämmer vissa skyldigheter, — och du lyder. Lagen i fackföreningen tvingar till gemensamt uppträdande, och bestämd inbetalning av dina avgifter, — du lyder.

"Gravitationslagen" i fysik är beskriven såsom varande den "attraktiva kraft som en större kropp utövar på en mindre kropp," — ett: "gemensamhet i rörelsen."

Sociala lagar äro: "Bestämmelsen om rörelsefriheten grundade på "auktoritet" och ansedda såsom: "lagparagrafer för stad eller stat", — och dessas uppgift är att skydda de bästa intressena för samhället i sin helhet.

Den sociala lagen, säger: "Du skall icke döda," skada eller våldföra andra, — vare sig direkt eller indirekt — men du lyder inte! Det är så! Du lyder inte, — Du arbetare kan inte lyda budordet, "Du skall icke dräpa." — Därför att du underkänner den mest fundamentala lagen, — den första, — livslagen.

Livets lag; "den gemensamma föreskrifterna om handlandet grundad på den största auktoritet — "naturen," — säger: "Lev, väx och utveckla dig," — medan den vanliga arbetaren underskattar denna naturlag. — För att kunna leva, växa och utvecklas måste du besitta vissa saker såsom: föda, kläder, bostad, rekreation, tidsfördriv, nöjen och frihet framför allt. Du behöver dessa saker, — du kan inte leva, — och leva verkligt utan dem.

Försök till att förneka dig dessa, dina behov, försäkras underskattande av den sociala lagen. Och du dödar, skadar och våldför andra för att försäkra dig om vad du behöver, — det är naturligt att du gör det; — den djurska instinkten, — självbevarandedriften tvingar dig. Allmän säkerhet, — socialt skydd, fordrar således, att dina behov ej bli nedtvingade, emedan ett förnekande av dessa behov resulterar i antisocialt uppträdande och laglöshet från din sida. Laglöshet, oordning och kaos är motsatsen till fred, harmoni och ordning, — men trots detta säger du att du önskar ordning?

Om du verkligen önskar ordning, — då bliva de mest viktiga frågorna att taga i övervägande: har vi tillräckligt föda, kläder, bostäder för alla? Varifrån kommer allt detta? Hur är det producerat? Svaret blir: — Det finnes överflöd av föda, av kläder och bostäder — och detta kommer från land, sjö, från luft och solsken, — det produceras genom arbete, — mänsklig arbetskraft är utnyttjad på naturresurserna och produkten blir livets förnödheter. Du frågar: Om människans behov kan förses till överflöd, varför finnes det då ursäkter för anti-socialt uppträdande? Nu ha vi kommit till roten av det onda!

Naturens "förrådshus," — naturresurserna, — erbjuder material utan gräns om bearbetat. Men varför äro dessa resurser ej bearbetade? Därför att du erkänner individens rätt att privat äga dessa naturresurser. Och på samma gång du erkänner den privata

äganderätten till dessa saker, erkänner du också rätten för ägarerna att tillåta eller förneka bearbetandet av dessa resurser. — Dessa naturresurser äro naturens gåvor till hela mänskligheten, — nödvändiga för alla, — och innehåller tillräckligt för alla.

"Livets lag" säger: "Ät!" — Men du, arbetare, — du tillåter en annan man, att säga till dig när du skall äta. Du tillåter en annan man eller grupp av män att privat äga det som du måste ha för att kunna äta.

De saker som de äga privat, äro socialt nödvändiga och brukade, — de äro i själva verket gemensam egendom, — men du och andra arbetare, erkänner vissa individers fordran till privat rätt av social egendom.

Den man eller grupp av män som äger din rätt till arbete, — som har i sin makt att tillåta eller neka dig arbete, — (efter behag) äger också dig. De äga dina ekonomiska behov, därför äga de också dig, — de äro ekonomiskt överlägsna, — du är ekonomiskt beroende av deras: "Bestämmelser och regler grundade av ägandeskapets auktoritet." De göra inga lagar, — du gör inga lagar för dem. Din klass, — arbetarklassen, kan göra lagar för dem, om arbetarna organisera sig såsom klass, — men du och resten av samma slag som du, såsom individer, ekonomiskt underlägsna, och beroende av beräkningar, planer, fördelar och privilegier av ägandeklassen, — för rätten till arbete, — du kan inte göra annat än lyda "de lagar som dessa herrar antagit." — Du är faktiskt förlorad!

Vår Fana

Du färgad är, vår fana god
I våra bröders hjärteblod.
Och var de heta strider stått,
Du alltid främst i ledet gått.

Kör:

Flyg högt, vår flagga! I trotsig makt
Står kring din fot din hedersvakt.
I strid och frid, i liv och död,
Vi följda dig, vår fana röd.

Till oss du bar ditt budskap glatt
Då allt var mörker, köld och natt.
När modet starknat, hoppet flytt,
Du sånt dess stråle upp på nytt.

Kör:

Flyg högt, vår flagg o. s. v.

Till dig med tillförsikt och hopp
Mång mödans son har blickat opp.
Och mången ed med hat och hot
Har svurits vid vår fanas fot.

Kör:

Flyg högt, vår flagg o. s. v.

Så svära vi med hand och hand
Att följa dig kring hav och land.
Kom sorg och skuggor, kval och död,
Vi svika ej vår fana röd.

Kör:

Flyg högt, vår flagg o. s. v.

Flyg högt, vår flagg, i blodröd prakt,
För dig vi trotsa mörkrets makt.
Och över folk och värld en gång
Skall ljuda högt vår fanas sång:

Kör:

Flyg högt, vår flagg o. s. v.

Signe Aurell.

Du, lönearbetare, — kalla dig gärna tjänsteman med arvode om du vill, — kan du inte fatta att den man som äger ditt arbete, — och betalar dig lön eller arvode, — också äger dig?

Han betalar dig så mycket, — säg: två eller en, eller fyra dollars om dagen, mer eller mindre, — och därmed "regulerar." (bestämmer en "lag") för dig hur du skall leva, — han säger praktiskt taget: "Du kan ha så mycket mat, så mycket kläder, hattar och skor, — du kan gå på teatern, — Där kan du underhålla din familj, — du måste bo i en sådan lägenhet, — han säger dig hur, när och var du skall vilas, kort och gott ditt liv, — din frihet och säkerhet är bestämd av det belopp han betalar dig i lön!

Om han betalar en dollar om dagen, — så måste du leva därpå — om han betalar dig fyra dollars om dagen så lever du för fyra dollars värde, — det betyder intet vad han betalar, liten eller stor lön, — du är slav!

De privata ägarerna av socialt nödvändiga ting av produktions- och distributions-maskineriet, oc av jorden har rätten att förneka dig privilegiet att arbeta, när som helst, — medan du är tvungen till att ha ständigt arbete, för att kunna förtjäna nog att köpa de saker du behöver.

När du är arbetslös, får du ingen lön, du måste göra något för att fylla behoven av det nödvändigaste, — det är ganska naturligt under sådana förhållanden, att du tager tillflykt till antisociala handlingar, för att bliva i

(Forts. å sida 3.)

Kvinnans uppgift från nu och i framtiden

Historien beskriver, vad kvinnans uppgift varit sedan familjekollektivismens första dagar, så därom finns intet att säga. Vad kvinnan nu är, kan vem som helst se som ej är blind, och därför behöver ingen höra det. Nu återstår endast en sak och det är:

Framtidskvinnans uppgift.

Medvetna som vi alla äro, att världen i sin helhet är stadd i en ständig utveckling, och hur än olika krafter tycks verka i motsatt riktning, resultatet av alla maktens verkningar summerat, leder dock till ett eller flera steg framåt. Med detta för ögonen bör det ej vara en överraskning för någon att här skrives om Framtidskvinnans uppgift, ty hur många hinder än ligga och läggas i hennes väg, hon måste dock utvecklas.

Som all utveckling och förbättring är direkt beroende av: dels samhällets ekonomiska läge; dels vissa individers direkta eller indirekta beroende av dess läge, och medveten om att ingen förändring kan vidtagas till det bättre vare sig av individer eller grupper av dem på annat sätt än genom ekonomisk förändring, gör det en tydlig förklaring för mitt påstående, att kvinnans första uppgift är att göra sig ekonomiskt oberoende. Alla en mans strävanden — d. v. s. en man som följer med sin tid — har varit och äro att göra sig ekonomiskt oberoende. Många med mening att sedan skaffa sig ett hem och i det ha en kvinna ekonomiskt beroende av honom, andra sträva för ekonomiskt oberoende för egen njutnings skull endast. Alla enas dock då det gäller mannens ekonomiska oberoende. Asynen av detta bevisar att kvinnans både rätt och skyldighet — för att nu ej säga absoluta enda njutning och älsfyttade ställning, består i detsamma. Och jag betonar särskilt att hon är ej mera skyldig att vara ekonomiskt beroende än någon man. Jag vet att miljontals kvinnor ej ha större önskan än att leva tillsammans med en man i mer eller mindre grad ekonomiskt oberoende, detta därför att de anse att redan detta är ett steg i riktning av bättre i deras liv, än deras förra, enär de inträda i en slags kompanjonskap. Dessa kvinnor tvingas jag att säga äro ej framtidens kvinnor — ja ej ens nutidens!

När nu detta säges, bör den förändring påpekas som på sista tiden tagit plats inom produktionen och distributionen. Tusentals kvinnor inträda nu mera än förr i industrien, och äro där för att stanna. Detta ger goda — ja absoluta skäl för att hon måste först av allt gå till kamp för ekonomisk befrielse. Att denna befrielse måste ske i samma linier som männens är tydligt, ty hon arbetar sida vid sida med männen. Att denna ekonomiska kamp måste bliva industriell är tydligt, ty både produktionen och distributionen sker efter industriella linier.

Det är miljontals män och kvinnor som utföra var sin liten del av det stora hela, och man kan numera ej spåra den enskilde individen ej ens grupper av individer med en speciell övning.

Denna ekonomiska kamp måste vara organiserad för att ge vikt mot en organiserad kapitalistklass. Organiserad har kvinnan samma makt som mannen. När hon är organiserad med honom och går ut i kamp med honom, och hon exercerar denna makt på så sätt att hon borttager sin produktions- och distributionskraft vid bäst lämpliga tillfälle, det är att sträcka. Vid sidan har hon makt och tvingas att använda en annan makt, det är, att gå ut på moderskaps-stråk. Jag påstår därför att en modern nutidens arbetarkvinnas första absoluta uppgift är att organisera sig i den revolutionära industriella organisationen i den industri hon arbetar. Detta till trots av många efterblivna mäns önskan att hålla henne som en beroende köks- och köns-slav. Och hålla på i ständig kamp tills hon lyckats ekonomiskt befria sig, medveten om att hennes livsnjutning (visserligen moderskapet) icke kan tillförsäkra henne annat än nöd och umbäranden under nuvarande förhållanden, och förvärras för varje dag som går. När nu detta mål är uppnått, vilket ej sker förrän arbetarklassen i sin helhet är frigjord, då först kunna vi börja tala om framtidskvinnans uppgift. Lång tid och ihärdig kamp återstår innan den dagen kommer att randas, men detta till trots, vill jag med några ord beröra även den ställning jag är medveten om att kvinnan kommer i. Som ingen kan frångå att kvinnans uppgift under normala förhållanden är: födandet och ombesörjandet av den nya generationen, och ingen är närmare till hands att göra det, d. v. s. uppfostrandet av den nya generationen, kommer givetvis kvinnans närmaste uppgift att bliva den att stå så nära förbunden med den moderna utvecklingen att hon kan tjäna som sina barns förnämsta lärare och vårdare, och en hastig blick på den progress som produktions- och distributions-maskineriet genomgått, övertygas envar om, att den mänskliga näringen kan mycket lätt på en ytterst kort tid framskapas av arbetsföra män därför är det min tanke, hopp och fulla övertygelse, att kvinnans uppgift begränsas till det nyss nämnda.

Det ekonomiska oberoendet och som grundorsak till detta, samhällets beklagliga ekonomiska läge, är orsaken till: 1. kvinnans indefferens för modern utveckling, och som följd därav, hennes ringa fordran — den att bliva gift.

2. Samhällets underskattning av kvinnans värde — hennes låga lott som driver och drivit henne till prostitution — den onaturligaste onaturlighet, skall i och med kvinnans inträde och insats i den

(Forts. å sida 3.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lönnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 3 1/2 cents.

Yearly subscription \$1.00, year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Varför inte se förhållandet som det är?

För inte länge sedan, presidenten för Bethlehem Steel Corporation, Mr Shaw hade insett faktumet, att i en nära framtid den nu producerande klassen skulle bli den enda bestämmande.

Många påstod då, att han hade tjuvläst I. W. W. "preamble". Om så är förhållandet, vet han bäst själv, och skulle om han varit ärlig uppgift källan från var han fick sin idé, men faktum kvarstår nämligen, att han endast hade konstaterat vad vi ha vetat länge.

Här i St. Paul finnes också en som har tjuvläst på samma sätt, endast — och till stor skada för honom själv — kom han inte till så klart resultat som den förstnämnda.

I en redaktionsartikel från St. Paul Daily News läses nu i samband med omvalen för stadsstyrelse: att det största röstalet var kastat för en radikal och en socialist. I fråga om den förste radikala, hoppas jag att de äro ensamma om sin uppfattning.

Dock som nämnt, de ha kommit till den slutsatsen av det skedd, att folket strävar för riktig demokrati. Vi ha nu att göra med två klasser: En klass, den gamla reaktionära, som genom sina infödda vanor och tro, att de äro särskilt privilegierade av en god gud, och att de skola förbli så i alla framtid. Och vilka inte tvekar att till och med genom mord och förföljelser försvara sina privilegier samt som artikeln i fråga nämner, en klass, vanligen kallad socialister och av andra kallade I. W. W. och anarkister. De sistnämnda frodas och växa i antal, på den av de förstnämnda kultiverade förhållanden. Båda voro enligt nämnda blasas-utspottade vishet, lika skadliga för samhället. Vi I. W. W. erkänna gärna, att vi äro till skada för de nu bestående samhället. Vi vill riva det i spjällor.

Vi erkänna också mer än gärna, att de gamla reaktionära äro en skada, ja en förbannelse inte blott till detta, tyvärr allt för ruttna samhällsförhållande, utan till alla samhällsförhållanden. Men att erkänna, att folket strävar efter ett rättvist samhällsförhållande och samtidigt lämnar frågan om privatäganderätten orörd, är absurd. Hur är det möjligt?

Låt oss antaga, att all profit på arbete bleve genom lag reducerad till 10 proc. eller till och med till 1 proc. vore det mera orättvist än det är nu, med 100 procent eller mera. Enda skillnaden bleve i mängden av profit vunen, men stölden av produkt vore fortfarande där.

Men likväl, fastän inte förblindad av politik, måste man konstatera faktum, folket har börjat röra sig lite. Börjat gnugga sömmen ur ögonen för att som man bör hoppas vakna upp riktigt.

Tillräckligt med matfriare från kapitalisternas läger var till hands. Vackra löften sparades inte. En var så radikal att han rekommenderade att vi alla skulle leva i ett eget hem. Naturligtvis skulle köpa det av honom, han var "real estate agent", men han absolut glömde förklara hur att betala det. Andra åter rekommenderade lite mera av vår produkt — naturligtvis inte allt — för då hade han ansetts för samhällsfarlig — ja kanske för en I. W. W. och då, då var han inte riktigt passande för en politisk matfriare.

Det stora röstantal som var kastat till socialistkandidatens fördel, ansågs av tidningen inte vara ett positivt bevis på tyskvänlighet, eller ötro mot landet. Det gjorde en nytta, var slutsatsen av tidningens omdöme därför att: vi nu leva i en tid då motiv för en omvälvning både ekonomisk och politisk finnes. Och att vi nu leva i förhållanden som vi inte kan sluta ögonen för längre.

En förändring måste ske. Naturligtvis rekommenderas den vanliga politiska vägen. Ofarlig för medelklassen, oduglig för arbetarklassen, och ett skoj för kapitalistklassen.

En liten förändring i administrationen politiskt väcker liknande till arbetarklassen, som det skulle göra att hugga svansen av en hungrig hund för att föda honom med. Båda i sin okunnighet tror att de fått någonting.

För en vaken arbetare, väcker det hela som ett dåligt skoj. Vi veta allt för väl, att så länge vi inte kontrollera det ekonomiska, vi stå där med tomma händer. Den gamla förespejlingen, att det skulle bli en reducering i skatter o. d. var också gammalt och utslitet.

En stark ekonomisk organisation på arbetsplatsen har den direkta nyttan: Kortare arbetstid och bättre betalt, är mera fördelaktigt för oss arbetare, än hava varje ämbete i staden besatt med en politisk kvacksalvare.

Vi se allt för tydligt hurusom det ekonomiska, och det endast, kontrollerar i dag.

Den industriella administrationen är den enda rätta. Bliv medlem av I. W. W. och det bliver en verklighet. Låt inte lura eder med vackra löften av många politiska skojare av någon typ. Kom ihåg "Marx": Arbetarklassens befrielse måste bli dess eget verk.

Satanus.

**I. W. W.'s rättgång börjar den 1 April.
Är du lönarbetare; håll då dina ögon
öppna för dina intressen.**

Arbetareklassen och den privata äganderätten

Av Carl Ahlteen.
(Cook County Jail, Chicago, Ill.)

Sedan socialismens första dagar, har utan tvivel denna fråga utgjort ett stort hinder för arbetarklassens ivriga deltagande i rörelsen, i och för en slutlig uppgörelse.

Detta har tveksutan en viktig orsak, men utesluter därmed också många bisaker. Huvudsaken, så långt jag kan se är den, att arbetarna över huvud taget uppfatta meningen: social äganderätt till naturresurserna på följande sätt: Ingenting skall vara privatägt.

Varför denna uppfattning är så allmänt gällande, beror på okunnighet om den revolutionära arbetarrörelsens mening med införandet av gemensam, i stället för privat äganderätt.

Denna allmänna okunnighet har tjänat och tjänar fortfarande den besittande klassen i dess strävanden att hindra den nya tidsandan att vinna mark. Alltid användes detta argument mot de okunniga slavande arbetarna från kapitalistiskt håll: inte vill väl Ni ha någon att bestämma över er rätt att skaffa er egendom eller dela ditt hem, det du har arbetat och slitit och sparat för, med någon annan, som ej har sparat en cent, och alla stämma in med en mun i ropet — Nej!

Låt oss nu först se vad som menas med införandet av social äganderätt, i stället för privat, sedan se vilka som äro motståndare, och hur absurd, ja rent ut vansinnigt de fattige slaverna bära sig åt, då de med utgångarna söka motarbeta det nya samhällsståndet.

I. W. W.'s mening med social äganderätt är: Allt som nu användes socialt, produceras socialt, och icke kan fungera i annat än socialt hänseende, måste ägas och kontrolleras socialt.

Med detta mena vi järnvägar, spårvägar, ångbåtslinier, telefon och telegrafvärk, elektricitetsvärk, fabriker av alla upptäckliga slag nöjesetablissement, konserveringsanläggningar, kvarnar, bagerier m. m., gruvor, oljekällor, skogar, sågverk, fiskerier (där detta göres i större skala) jämte all jord. Detta skall ägas, kontrolleras och produkten distribueras socialt.

Ej på så sätt som socialisterna vilja — att arbetarna erövra staten, och staten övertar kontrollen — statsäganderätt, ty detta menas ingenting för arbetarna, annat än möjligen intensivare förtryck av en socialistisk stat. Utan av arbetarna själva, inom nämnda industrigrenar, och en fri korporation i sin ordning mellan dessa.

Det menas, dem som direkt äro sysselsatta — utföra samhällsnyttigt arbete. Den som icke vill utföra samhällsnyttigt arbete, svälter ohjälpligen ihjäl. Av detta kan var och en se att vad som är socialt i karaktär. Hus för att bo i av den enskilde samhällsmedlem och hans familj, hans nödvändigheter, sådant som kläder, husgeråd, automobil, lustkätt och snart flygskepp, är privat i karaktär, användes privat, och kan också ägas privat.

Jag är motståndare till den privata äganderätten i dess yttersta grad, till allt vilket produceras och användes socialt, men anhängare av privat äganderätt, om ni så vill, till allt individuellt i karaktär. En annan ta det, och jag betala ränta till honom för att jag bor i det. Jag vill ha min egen automobil, båt och flygskepp, men jag vill ej först förfärdiga dem, och sedan svälta mig själv, för att betala till den som tagit dem från mig, eller som nu är fallet, se honom använda dem, som ej lagt två strå i kors för dem. Jag vill jag behöver, men jag är absolut motståndare till att vara en av dem som producerar på lager, av dem erhåller en spottstyver för besväret, en annan tar dem, och tillåter mig använda endast så mycket av dem som min lön tillåter återköpa, efter hans — obs. det — hans ej mitt bestämda pris. Man säger nu t. ex. att en arbetare erhåller i lön vad han är värd, eller rättare, en viss summa, överenskommen mellan två — arbetsgivaren och arbetaren. Detta är för det första lögn, ty arbetsgivaren äger kontrollen över maten, kläderna och sovplatserna, jag behöver för mitt liv. I egenskap av kontrollant kan han tvinga mig att arbeta för sitt satta pris, ty jag har ingenting på lager, och kan ej komma åt något utan att köpa det, och till detta måste jag ha pengar — daglön.

Men låt oss antaga att jag fick betalt för mitt arbete, vad jag var värd som individuell faktor, för varje dag jag arbetade, så vore detta ej en tiondedel av vad jag är värd som social faktor. (Att märka även som individuell faktor är det omöjligt att avgöra värdet.) Men om jag som individ är värd \$5.00 om dagen, och det tar 100 individer 30 dagar att bygga ett hus, detta utgör 3,000 arbetsdagar av \$5.00 — 15,000 dollar, kan en individ på 3,000 dagar utföra samma arbete? Nej! Kan 10 man utföra det på 300 dagar? Nej! Vad visar detta? Jo, det visar, att allt socialt utfört arbete, kan ej betalas till fulla värdet, om man så än ville. Vem skall då ha nyttan av den del som ej betals? Naturligtvis den som socialt utför arbetet.

Säg att en man värderas efter \$5.00 qm dagen, och han uppodlar en acre av land. Har han erhållit fulla valutorna för arbetet? Nej! Ty här kommer värdet av denna acre varje år för all framtid, sedan i andras händer. Någon säger, att den är värt vad som avkastas på samma acre bara för han sår och skördar, men han får minst 100 procent större lön än den förste.

Således ha vi klart för oss att ingen arbetare kan erhålla fulla värdet av sitt arbete under privatägd rigim, även om man försökte. Tusentals bevis kunde dras fram, men jag låter detta vara nog för att väcka tankeförmågan i den riktningen, och sedan kan vem som vill, dra fram mera bevis om så önskas.

Nu skola vi se vilka det är som ha nyttan av privatäganderätten — kapitalisterna eller arbetarna?

Naturligtvis kapitalisterna! Först: därför att de tagit kontroll över alla näringskällor, och som en följd därav bestämma lönerna; andra: därför att den enskilde individen kan aldrig få fulla lönen för sitt arbete som individ, och ej heller som social arbetare — det är när han utför arbete i förbindelse med andra. Allt arbete är socialt, när man ser närmare på detsamma.

Ingen lönearbetare ännu, vare sig har ägt, äger eller kommer att äga någon, vare sig järnväg, spårväg, fabrik, elektricitetsvärk eller dylikt, så därför skulle han väl ej heller vara så idiotisk, att han skulle vara motståndare till att äga och kontrollera dessa socialt. eller har större utminuteringspunkter för livsförnödenheter, således förefaller det mig lika vansinnigt att han är motståndare till dessas socialisering. Samma blir förhållandet med teater, och andra nöjesetablissement. Ej heller äger någon hotell eller sjukhus.

Varför då vara motståndare till, eller så aktfärdig och rädd för, att socialisera kontroll och äganderätten till dessa?

Det är endast en klass som för närvarande är ägare och kontrollant av allt detta, och det är en annan klass som producerar och

"Union Label" och dess betydelse

Vi arbetare, i vår kamp mot kapital, ha givetvis begärt en massa misstag, detta då det gäller kampmedlen.

Detta gäller den organiserade delen av arbetarklassen, den oorganiserade delens största misstag, eller minst sagt brott är det, att de äro oorganiserade.

Men nu vilja vi se på tvänne "kampmedel," använda av organiserade arbetare i deras kamp mot kapital.

De två kampmedlen jag här ville fördoma, är: "Label" och "Boycott."

Att märka, dessa båda kampmedel användas uteslutande av de "gamla beprövade" organisationerna, det senare vid något tillfälle även av I. W. W.

Men för att få klart för oss att dessa "kampmedel" äro absolut odugliga och fördömliga, från nu och framdeles, måste jag analysera sammansättningen av de två stridande lägren.

Det ena lägret — kapitalistklassen — är sammansatt av fabriksägare och deras olika mellanhänder, utminuteringsmän av olika slag, samt ägare och kontrollanter av transportsystemet.

Hela denna klunga, i vilken skepnad le än uppträda, äro med ett ord benämnda — kapitalistklassen.

Den andra delen äro alla arbetarna, delade om vi så vill i två grupper — den ena direkt dagavlönade, den andra delvis dagavlönade, och delvis avlönade på procentbasis.

Det finnes visserligen en mindre tredje grupp, s. k. småmästare, vilka arbeta själva, samt ta en del profit från någon eller några dagavlönade arbetare, men denna grupp är stadd i en process av förintelse, varför vi lämna den åt sitt öde. Mellan de två grupperna kapitalister och arbetare, står en ständig strid om just den vara arbetarna producera.

Det kan därför vara nog sagt med dessa få ord — deras intressen äro i stick och stäv mot varandra, och det betyder delsamma hur kapitalistklassen uppträder, som fabrikkör, handlare eller transportör, alla hans strävanden utgå på att utsuga arbetarna, hur dessa än uppträda, som producenter, konsumenter och båda för enat.

Likaså är det absolut likgiltigt för arbetarna, vem av dessa hans fiender han köper av, om det är t. o. m. hans egen bror, han blir detta till trots bestulen, så mycket som hans fiende har tillfälle att göra.

Han vet att alla hans fiender utsuga honom och hans klass endast, enär inga andra kunna utsugas, och att de ej i minsta mån uppe dessa tillfällen på annat sätt än genom organiserad aktion kallad sträjk.

Det enda maktmedel arbetarklassen har till sitt förfogande.

Medvetna om detta, kan det vara tydligt att de båda s. k. kampmedlen: "Label" och "Boycott," äro absolut värdelösa speciellt nu i detta kapitalistorganiserade samhälle.

När man möter arbetare den dag som i dag är, som tala om värdet av att uppehålla "Label" som ett kampmedel, och skröka och skrälla om att det måste vara Union Label på allt de köpa, så möter man människor som icke äro i minsta mån klassmedvetna.

Vad betyder det för arbetare anställda i en fabrik, där de ha union label på allt deras gods, och de sedan ta sin avlöning och gå ut och köpa samma gods tillbaka.

Tror någon att de som ha union label på sina varor, ta mindre profit än de som äro utan? Anej. Vad är då skillnaden mellan den fabrikkör som sätter union label på sina varor och den som ej gör det? Ingen skillnad i karaktär, men väl handlingsätt. Han endast följer en smak, som de organiserade, label-blinda arbetarna själva visat, ty labeln tjänar som annons för hans varor.

Arbetarna ha lite högre lön säges det! Ja alldeles riktigt, men de lämna ju den tillbaka när de köpa labelgods.

Köpa de ej "union made" gods, så äro de okonsekventa, och dömas av andra som "scabs" och om moralfrågan lämnas åsido, och vi se den rent ekonomiskt, finna vi, att i samma stund som fabrikkören finner ut att han ej kan sälja labelgods, så tar han bort den, och äga ej arbetarna makt genom sin organisation att hålla kontrollen kvar på fabriken, så minsta de den. Äga de denna makt, så betyder labeln absolut ingenting.

Se vi därtill efter hur det går till att få in label på en fabrik, så är det tydligt att den skall tjäna endast fabrikkörens syften.

Dessa ord användas alltid: om ni accepterar labeln och låter oss organisera arbetarna, så kommer edra varor att säljas lättare, ty alla organiserade arbetare köpa edra varor, o. s. v. Här ser fabrikkören en billig annonsering, och som sådan tar han hänsyn till.

(Forts. å sida 3.)

ombesörjer allt, och kan ej i första hand betalas för det, i andra hand vill ej under några villkor bli betalad för det, så länge den privata äganderätten existerar.

Innan vi lämna detta ämne, låt oss se hur rent idiotiskt, minst sagt, de människor uppträda, mot både sig själva och sina barn, som arbeta för lön och ställa sig som motståndare eller passiva till bildandet av ett samhällssystem byggt på social äganderätt till produktions- och distributionsmaskineriet och jorden.

Det är nog beräknat endast 33 proc. av landets befolkning som utför produktivt arbete. Minst 10 proc. av dessa utföra onödigt arbete, på grund av det nuvarande systemet. Till detta arbete räknas engrosshus-arbete, konstruktion av järnvägar vilka gå sida vid sida för 1000 tals mil, ompackning av varor, handelsresande o. s. v.

Nu utföres av dessa 33 proc. arbete, 8 och mera timmars arbete varje dag, och detta är tillräckligt för att tillförsäkra 67 proc. av landets och ländernas folk luxiöst levnadssätt utan arbete, och lämnar tillfälle till sådan gränslös förstöring som den som utförts 1914 och 1918, utan att nämna vad som utförts förut, och kommer att utföras efter, ända tills Ni lönearbetare, och Ni endast, sätta ett stopp till det. Nu erhålla vi en minimal lön och av densamma skola ni göra besparingar till att betala hus, hem, möbler, kläder, sjuk-, olycks- och livförsäkringar och lite mat.

Hur tanklösa ären ni ej, när ni nöjer er med detta!

Hur mycket bättre skulle det ej vara om alla 100 proc. arbetsdugliga utförde nyttigt arbete, och alla erhöilo vad de behövde. Redan nu kunde arbetstiden minskas till 2 1/2 timma om dagen — 33 proc. utför nu 8 timmars arbete, 67 proc. mera delat blir omkring 2 1/2 timma om dagen.

Minskningen av arbetstiden kunde fortsätta i samma mån som bättre system infördes. Vad erhöil ni i stället?

Ni erhöil samma rätt till njutning som varje annan samhällsmedlem för 2 1/2 timmars arbete.

Ni kan ej finna ett ord till ursäkt för er slöhet. Möjligen ni säger: hur skall det ske? Detta är ingen ursäkt i ordets rätta bemärkelse, men låt det vara för denna gång.

I. W. W. litteratur visar hur, och medlemsskap i I. W. W. är absolut nödvändigt för att möjliggöra detta nya samhällssystem. Den av I. W. W. advocerade principen är den enda. Det är ej nog att staten omhändertar produktionen och distributionen, ty det menas ej ditt och mitt kontroll, det menas endast i alla bästa fall din och min representants kontroll, och detta är ej nog.

Det är för många tillfällen för dem att bedraga oss, men om vi inom industrien utför det hela, kunna, och vilja vi ej bedraga oss själva.

Därför arbetare: När du hör någon vara motståndare till I. W. W.'s principer, lägg på minnet, att han vill bedraga dig. Är han okunnig och ej skaffar sig upplysning om I. W. W., är han en brottsling mot sig själv, sin familj, och sin klass.

Vi lönearbetare ha den största nyttan av det nya systemet, vi ha lika intresse, vi ha makt i egenskap av arbete att etablera detta system, så snart vi organisera oss i den riktningen.

Varför då vänta? Varför då hindra detta? Varför då stå passiv? Låt dessa rader vara nog för att väcka dig till ny insikt om ditt, din familjs, din klass och hela samhällets bästa!

Bliv en man, handla omedelbart! Du kan studera dessa idéer! Du kan bli medlem! Och bättre: Du kan strida solidariskt med dina kamrater, mot våra förtryckare, och VI skola lyckas!

Köpenhamnsbrev

Det går i dessa dagar en måktig förelse över Danmark, en rörelse som är en dubbelreflex av det allmänna europeiska tillståndet: dels av det av kriget skapade nödläget och dels av de allmänna revolutionära strömningarna.

Man måste verkligen erkänna att fackoppositionen här utträtt ett stort arbete. Trots sin geografiskt begränsade utbredning, har den genomplöjt landet på kors och tvärs med sin agitation bland de arbetslösa, överallt anordnat möten och fått arbetarna att lyssna reser huvudena.

Arbetslösheten — ja, den är bäraren av det mamentana missnöje som i dessa dagar gripit den danska arbetarklassen. På fackoppositionens fortsatta arbete beror det till stor del om detta momentana missnöje skall kunna avsätta varaktiga revolutionära märken i den danska arbetarrörelsen.

Redan räknar man idet till Danmark 40,000 organiserade arbetslösa. Hårtill kommer så alla de arbetslösa, som stå utanför de fackliga organisationerna. I hur många tusental de skola räknas är icke för närvarande konstaterat, men många äro de. Arbetslösheten växer med en förfärande snabbhet och fortsätter de allmänna förhållande, som framskapat denna arbetslöshet, att utveckla sig i samma tempo som hittills, så kan man matematiskt uträkna tiden då tre fjärdedelar av den danska industriens alla hjul stå still.

Det var med en klar uppfattning om dessa förhållande som fackoppositionen sammankallade en extra konferens i höst för att behandla arbetslöshetsfrågan. På denna kongress antogs en resolution, som jag förut refererat och vars krav var att staten skulle garantera de arbetslösa föda, hus, rum, lyse och bränsle. Närmare angivet gick kraven ut på:

Staten garanterar varje arbetslös 1) en minimuminkomst av 30 kr. pr vecka; 2) det nödvändiga husrummet; 3) det nödvändiga bränslet; 4) moratorium för arbetsbetalningskontrakt så länge arbetslösheten varar; 5) stoppanet av all onödig export; 6) varuprisernas reglering på grundval av en profitreglering.

Oppositionen har nu anspänt alla sina krafter för att få de arbetslösa att på ett effektivt sätt själv bära framtida krav. Man har sökt att samla de arbetslösa i särskilda sammanslutningar. Avdelningar finnas redan i huvudstaden och sju av landets största industristäder. Ett tolvmannautskott, som tillsatts av de arbetslösa i Köpenhamn har tills vidare blivit utsett till ett slags sekretariat, som skall söka att sammanknyta landsortsavdelningarna till en landsomfattande sammanslutning. De arbetslösa i Aarhus ha börjat utgiva en tidning "Dyrtiden", som skall göras till gemensamt språkrör för landets arbetslösa.

Den av oppositionens landsmöte antagna resolutionen har blivit ett samlingsstreck för de arbetslösa. Den har blivit antagen i icke mindre än trettio städer och industricentra och på de flesta av dessa platser är det oppositionen som ordnat mötena. Oppositionens agitator, Lauritz Hansen, har ensamt besökt 21 städer.

Runt om från landsbygd strömmar det in meddelanden om stora demonstrationer av arbetslösa av en synnerligen hotfull karaktär. Man har uppställt krav till kommunerna och nästan överallt på dessa krav framburits med hot om, att arbetarna själva skulle komma till att ta sig rätt, ta sig rätt och bränsle, om icke de kommunala styrelserna ingrep. De socialdemokratiska kommunalmyndigheterna (socialdemokraterna äro i majoritet på många platser) sitta illa i klämman, ty det är svårt för dem att använda sin sina borgerliga maktinstitutioner till uppfyllandet av de arbetslö-

sas fordringar, då det skulle krävas mycket större skatteutkrävningar av de rika än det kommunala självstyret tillåter. A andra sidan veta de, att om de icke kunna tillfredsställa arbetarna, så förlora de fullständigt hela sin politiska/prestige. De sitta således som "en lus mellan två naglar" de stackarna!

Sistlidna veckan kom det till en storslagen demonstration också här i Köpenhamn. De socialdemokratiska ledarna sågo med sorg hur fackoppositionen fått grepp om massorna och hur den med sin agitation underblåste missnöjet och sökte skapa ett revolutionärt medvetande och förståelse för att den direkta aktionen var den enda den arbetslösa skaran kunde gå liksom arbetarrörelsen i sin helhet. Det gick icke att överlåta de arbetslösa till oppositionen. Man måste göra något för att söka få ledningen av dem. Så beslutade man att sammankalla de arbetslösa i huvudstaden till tvänne möten i två av de större samlingslokalerna.

De politiska och fackliga spetsarna gjorde emellertid en dålig affär. Deras lovtal över socialdemokratiens värksamhet för hjälpsande av nöden mottogs med skepsis och kyla. Man led nöd! Se det var ett faktum som alla vackra tal icke kunde bortklara. Och oppositionens talare mottogs med demonstrativt bifall. Flera representanter från landortens arbetslösa voro delegerade till detta möte.

Ett förslag om att demonstrera ned till riksdagsbyggnaden mottogs med enstämigt bifall på båda lokalerna, och man opererade så, att de båda församlingarna på sin väg från olika delar av staden smälte samman under marschen. På riksdagen fick man samtal med olika politiska partiens ordförande. Dagen förut hade tolvmannautskottet haft ett samtal med regeringen, som lovat att ge arbetslösas fordringar en skyndsam och välvillig behandling. Partiledarna måste nu motsträvt avge samma löfte. Och göres det ingenting, så får herrarna själv taga ansvaret för följderna, var de arbetslösas varning.

"Herrarna få skynda sig lite!" sade en av deputationen. Det är inga böner vi kommer med. Vi hemställer blott. Vill herrarna göra något, så måste det vara snar. Det är icke eder "välvilja" vi vilja ha. Det blir er sak att avgöra, om ni vilja tillmöteskomma de arbetslösa. De kunna icke vänta länge. Och göres det ingenting så komma de själva att fördela de upphopade förråden. Men herrarna få skynda på!" Det var en helt ny ton, som här slog de förvånade partiledarna till mötes, vilka hittills blott varit vanda vid de socialdemokratiska böneformulären.

Medan man inne i riksdagen förde dessa underhandlingar höll redaktör Chr. Christensen ett antimilitariskt föredrag på parlamentsgården. Temat var den av riksdagen nyss antagna lagen om civil värnplikt, och den allmänna revolutionära situationen. Den stora församlingen på sin tillåtelse tusen arbetslösa hälsade vår kamrats svidande vidräkning med lagmakeriet med dånande bifall, liksom hans maning att göra sig redo att följa de ryska brödernas exempel och avkasta kapitalismens ock, som tynger hela mänskligheten.

Dagen var oppositionens och de arbetslösas.

Över denna rörelse av de arbetslösa ligger det en ton av bittert, sammanbitet allvar och mörkt hot, en ton som man icke är vand att finna hos det danska gymtet. Naturligtvis är det de revolutionära strömningarna ute i Europa, i Ryssland, som influerar och stälsätter och på nytt tänder hänförelsens flamma för socialismens sak. Finns det ringaste utsikter till en dansk uppmarsch till den allmänna revolu-

Ett fönster!

Av Fra Diavolo.

Jag har ett fönster!
Här i fängelset, det är mitt ty jag har upptäckt det!

Det finnes många, stora fönster här, högt uppe, med smutsiga glas, — och järngaller!

Mitt fönster är åt väster. Och jag upptäckte det en morgon. Det var till hälften öppnat, ty folk säger att det är vår nu där ute och varmt. —

När jag kom ut ur cellen såg jag en liten flock av en korablå himmel, och en röd husgavel — och solen sken på huset och himmelen var så vackert blå. Där ute var friheten, — livet, — människorna! Men här inne var mörk och kallt. —

Efter ett par timmars vistelse i cellen skramlade nycklarna åter! Min blick drogs åter till fönstret. Nu kastade solen sina strålar genom gallret in hit på väggen högt däruppe. —

Klara såsom guld och delade i rutor av gallret, glittrade de i dammet.

Förgäves väntade jag på att strålarna skulle komma hit ned till botten. I djupet. Men nej!

Här vandrade vi fram och tillbaka krälände som maskar på botten av en maskburk. —

Längtansfulla blickar sändes dit upp, — lik solen och ljuset, — och månet bröst höjde sig vid en djup suck av saknad. —

Vilka kontraster — — däruppe sol och glittrande liv — här nere kyla, mörker och hat. —

Men så är det ju. — Solen skiner ej lika för alla, för rika och fattiga! Det är endast de solfattiga, som avgudar den, vars hela inre fylles av längtan, till ljuset!

Ack — hur stod ej kampen om detta solljus! Släktled efter släktled hade gått i graven under denna kamp — om en plats i solen. Och kampen var tragisk, därför att de mest värdefulla, det hårda, nödvändiga arbetets barn, ständigt hällits härnere! Deras längtan blev genom århundradena allt starkare! Det blev en elementärkraft som drev, — en fanatisk dröm om lyckan!

Så var kampen i dag. Samma land vars härliga solbadande natur var arvet till alla, hade med våld skapat mörka, kalla klyftor för flertalet, och endast med blicken riktad ditupp, — i höjden var det dem förunnat att se — att drömma om livet sådant det borde vara!

Men önskingarna måste förverkligas, — ty livet fordrade det!

Kampen var hård och bitter och manfallet stort, men de mörka klyftorna skapade nya miljoner med än starkare krav på lycka och människovärde!

KVINNANS UPPGIFT FRÅN NU OCH I FRAMTIDEN.

(Forts. från sida 1.)

revolutionära klasskampsrörelsen försvinna, och en ny morgon kommer att randas då parningen mellan könen blir en sak direkt beroende av behovet, och kan bli v antingen varaktig eller tillfällig.

Nu är det däremot tydligt att kvinnans första uppgift är att med hela sitt jag inträda i klasskampen och strida efter moderna revolutionära linier. Det är i korthet: bli medlem av arbetarnas enda organisation baserad på revolutionär industriell klasskamp. Denna organisation är I. W. W.

E. E.

Glöm inte I. W. W.'s Skandinaviska sångbok

tionära rörelsen just i dessa dagar, så kommer den genom de arbetslösas organiserade missnöje.

Albert Jensen.
Ur Syndikalisten.

I. W. W.'s rättgång börjar den 1 April

Pengar äro nödvändiga för att successfullt kunna tänka på en lycklig utgång. Därför kamrat: Glöm inte att insätta din del! Deras dom är vår och din dom! Dina s. k. rättigheter äro redan nu så kringskärda att det inte finnes mycket kvar. Därför, akta dig för att sjunka längre ner i slaveriets dy. Rädda dig själv genom att donera frikostigt! Varje dollar given för I. W. W. defence, är en ny spik i kapitalismens likkista. Låt oss hamra in dem flitigt! Enade vi stå, söndrade vi falla!

Lite om skandinavernas intresse för Socialistisk upplysning i Minneapolis

Minneapolis, svenskarnas stad, och därtill kyrkornas stad, 10 kyrkor på 12 kvarter. Stortat inte sant? Detta är ett bevis nog, varför inte I. W. W.'s föredrag eller möten äro besökta.

Torsdagen den 21sta mars hade S. R. U. anordnat ett föredrag med kamrat J. W. Lundberg, som talare. Amne: Socialism och dess utveckling till revolutionär socialism.

Till skada för Minneapolis slöa svenskar, endast efter förhållandet ett litet antal, besökte mötet. Någon ursäkt kanske kan givas i annonseringen, därför att "Allarm" hade en annons, men genom ett oförläpigt svar, dag eller tid var inte utsatt. Dock, detta var inte tillräcklig ursäkt, emedan tillräcklig annonsering och upplysning om mötet i fråga var gjord både muntligt och genom flygblad.

Undras vad som kan göras för

I. W. W. OCH LAGEN.

(Forts. från sida 1.)

tillfälle att försäkra dig om det du måste ha för att leva.

Troende att du önskar hjälpa till att grunda ett verkligt värderande av lag och ordning, föreslår jag dig detta: Anslut dig till den största makten för återställandet av lag och ordning i dag i hela världen, — till I. W. W. Världens industriarbetares organisation.

Denna organisation, — utgörande av endast lönearbetare, — inser att det ej kan bli ordning, — verklig ordning — i samhället, förrän lagen om livet vilken är lagen som säger: "Ät, väx och utvecklas till den högsta kvaliteten inom oss," — är först erkänd!"

Organisationsplanen är i överensstämmelse med produktions systemet, — ett verkligt industriellt klass-system, — därför organiserar vi alla lönearbetare inom en industri tillsammans i en grupp, — de olika närbesläktade industrierna tillsammans i ett departement, och dess departement tillsammans i en stor organisation för hela arbetareklassen.

Vårt slutliga mål är inte endast skötseln av, utan också administrerandet och kontrollerandet av industrien, av dem som arbete inom densamma; till förmån för alla; — producerande för behov, och ej för profit, alla de alltså nödvändiga för människans välbefinnande, såsom föda, kläder, litteratur, musik, konst, vetenskap, frihet och säkerhet!

Vill du hjälpa till att etablera lag och ordning? — Visa det då! Inträdesavgiften i denna "Världsrörelse" är två dollars (\$2.00) och månadsavgiften är femtio cents.

Bliv medlem nu, ju förr du blir medlem nu, ju förr du blir det, ju snarare kan du få dina arbetskamrater med dig. — Sätt ett exempel. Medlemmarna av I. W. W. äro stolta över sin organisation, de skämmas ej för att säga: "Vi äro världens industriarbetare," — medlemmar av en stor organisation, det instrument genom vilket ett nytt samhälle är under byggnad, — ett samhälle med varken herre eller slav, där alla män ha lika rättigheter till liv, frihet, säkerhet och lycka på grund av ett faktum att de alla äro klasskamrater!

Sedan du har blivit närmare bekant med I. W. W. principer, mål och rörelse, blir du skamsen att du spilt så mycken tid innan du ingick som medlem i det enda konstruktiva försök för etablerandet av de praktiska bestämmelser som erkänner livets lag, — så att ordning kan bibehållas och säkerhet för alla garanteras.

att uppväcka intresset hos Minneapolis svenskar?

Tror ni att ni har gått för långt i — —? dumhet, och slaviskhet så att någon räddning för er är omöjliggjord. Ni kan väl aldrig påstå att ni har monopol på allt vetande, så det var lönlöst att gå och lyssna till det samma.

Inte kan väl ursäkten givas, att ni inte hade tid, för om så är förhållandet, är det på tid, att ni lär hur att få tid, till att höra och lära. Ni äro villiga att ödelägga er tid, med att lyssna till "skylottar" och att gå och se på "Charlie Chaplin" men ingen tid till er egen andliga eller kroppsliga förkovring. Då äro ni hemma. Det är lika ovanligt se er på något radikalt möte, som att se krögare på ett av Billy Sundays väckelsemöten, eller att se en präst på en I. W. W. picnic.

Vakna upp medan tid är.

Satanius.

"UNION LABEL" OCH DESS BETYDELSE.

(Forts. från sida 2.)

den. Många använda label utan att ha organiserade arbetare, ja t. o. m. fängelserna sätta på labeln på varor som enligt "lag" skulle bära märket, "Convict made."

En annan bekaglig sak till arbetarnas nackdel, finna vi i den blinda dyrkan för "labeln." De påstå att de göra allt enär de köpa alltid "Union Made" gods, och tro att det är allt de behöva.

Så till boycott. Arbetaren som konsument har endast en utväg, den, att hämta sina nödvändighetsartiklar från sin dödsfiende — kapitalisten. Om nu han på ett eller annat sätt finner sin ära förnämrad av en, så går han till besvär med att boycotta densamma, men tvingas dock att köpa så mycket av en annan i alla fall, och till samma pris.

Som förhållanden nu gestaltat sig finner han, om han tar sig tid att undersöka, att den andra affären är ägd av samma ring och klick — "Chainstore", om icke så likaväl av hans dödsfiender. Om exempelvis några arbetare ha blivit orättvist behandlade, som det så vackert heter, alldeles som om det finnes rättvist behandlade arbetare, så boycottas teatern, restauranter eller vad det nu är, och man förtör en massa tid på att vakta densamma, under det at ägaren uppgör en "överensommelse med den andre vid sidan om sig, som icke är boycottad, att uppehålla hans kunder så länge, och lämna honom med av förtjänsten och vis a versa.

Samma med transporten, i de fall där arbetarna äka i omnibusar o. dy. Gå de däremot 5 a 6 mil eller mera, så lida de så mycket mera.

Allt detta gagnar kapitalists syften i stället för arbetarnas, ty de tro sig på detta sätt fylla sin plikt.

I stället för att använda dessa medel i klasskampen vilka jag finner, det första absolut värdefullt — "label" och det andra nära nog värdefullt, — boycotten, rekommenderar jag sträjkten på arbetsplatsen vid alla tillfällen, då en extra oförrätt är li den — den dagliga oförrätten är utslagningen — och delegater på varje arbetsplats vid alla tillfällen.

Att märka: hur mycket vi än höja vår daglön, om endast detta tagas i betraktande, så stå vi på samma ståndpunkt, ty innan vi hunnit få en avlöning, finna vi att samma tjvband tar det tillbaka på våra nödvändighetsartiklar.

Det är icke kontroll på arbetsplatsen som utgör I. W. W.-mål, utan är dess huvudsakligaste medel i kampen för ÖVERANDAKASTNING av kapitalist systemet, och detta sker ej på annat sätt, än genom att helt och hållet sätta stopp, till kapitalistisk profitering, genom sträjk på eller utom arbetsplatsen.

Sträjkten på arbetsplatsen är det huvudsakligaste medlet, och sker på så sätt att arbetarna ta en fulla produkt, med resultat att kapitalisten döer av evigt.

För detta fordras organisation, och revolutionär skoleing. Alla andra medel äro helt eller delvis förlustliga, i ett industriellt organiserat kapitalist samhälle.

De mest förkastliga äro de två nya nämnda.

Carl Ahlsten.

Rebellerna

Solens strålar börjar skymta fram mellan trädens stammar och bofinken slår sin morgon — drill för sin fru, som troget ligger hos de små. Lärken flyger högt i skyn och slår sin glada morgon — drill, och där borta i den gråaskiga staden, börjar röken vraka sig ur de höga skorstenarna, allt vittnar om ett nytt dagligt liv.

Sakta reser sig, från den grönbeklädda marken, en yngling och blickar kärleksfullt ut i rymden, men hans blickar skymmes av de mörka hustaken från staden.

Mildt väcker han sin kamrat, en flicka, ännu ung, men med allvarliga drag och pekar mot den av rök omhöljda staden. Hon blickar ömt upp till honom i det hon sakta lutar sitt huvud mot hans skuldra och viskar kärleksfullt, "tror du kära vän, att vi skall kunna väcka någon dörborta, de som lider armodets nöd?" "Tror du, att de skola driva oss bort därifrån, liksom de gjort å de förra platserna?" Han svarade ej, men smekte hennes kind, liksom för att uppmuntra henne.

De reste sig båda, för att gå ner till den lilla bäcken som rann fram, strax nedom den, där de hos det kristallklara vattnet sökte nya krafter.

Efter den läskande drycken, ställde de stegen mot byn. Solens strålar började värma, men de gingio oförskräckta, sida vid sida, framåt den smala landsvägen, tills de kommo till stadsporten där de möttes av en iskall och unken luft. Djärf gingo de in, ned till de mörka gränderna, där de viste att de skulle träffa dem de sökte.

Vilka sökte dessa kärleksfulla vandrare? Jo, de fattiga undanskjutna människovarelserna som kallas arbetare. De visste, dessa båda, att dörborta, där husen stod så fria och öppna, omgiven av sol och blommor ej funnos några av dessa varelser de sökte, därför gingio de ned åt de mörka gränderna, för att träffa Grändernas Barn.

De behövde ej söka förgäves, straxt dörborta, lekte en grupp av små bleka, nakna varelser, som kallas barn. Man kunde tydligt se, på de bleka dragen, att även solens strålar voro dem missunnade och på deras magra kinder kunde man se, att bröd och benkanter ej giver must och rosenröda kinder. Den unga kvinnan försökte smektsamt tala dem jid, men de flydde lik en skara förskrämda fåglar.

Långsamt stego de in genom en låg och fallfärdig port vars luft slog emot dem, lik gravluft, men inget höllo dessa kamrater tillbaka.

Försiktigt knackade de på en dörr och en svag stämman hördes inneifrån, bjuda dem trädna in. Var detta en plats för människor? Där borta, vid det låga fallfärdiga fönstret satt en, ännu ung kvinna med ett barn, sugande modersmjölken ur hennes mjölkklösa bröst. I ett hörn av rummet, lekte några små varelser. Vad viste denna arma kvinna om livet? Vad viste dessa små, som lekte sin oskulldfulla lek, om den fria naturen, om blommors doft, om fågelsång och kvitter?

RÄTTELSE.

På grund av en del maskinskriftdor, som var meddelat i sista nr av "Allarm", den blev några dagar försenad. Detta var dock inte det värsta!

På grund av, att alla av oss i tidningskommittén, har att anlitat kapitalists grottekvarnar för vår existens, och att utföra allt arbete för "Allarm" om nätterna, därtill många gånger gå till tryckeriet, utan att kunna få utfört det arbete som skulle göras, insmög sig rätt många stavfel i sista nr av "Allarm" däribland dem följande:

I art. Från "Västskusten" står S. S. P. istället för det skulle varit S. L. P.

Hoppas på kamratligt överseende för det skedd, när de veta, att för att rädda "Allarm" från undergång genom förlorandet av

Här hjälpte ej tårar eller klagan. Nej, ord som manade till handling. Dessa varelser måste lära sig veta, att de äro människor.

Här fingo dess tvänna kamrater ett arbete, ett arbete som gav nytt hopp om liv i mångt bröst.

De gingio från hus till hus, talande och upplysande, upplysande om, att hjälp var ej att vänta från höjden, ty, sade ynglingen till några män, "I höjden räddarn vi ej hälsa", utan vår egen räddning måste komma från oss själva. Kom ihåg, sade den unga kvinnan, "Att edra kvinnor äro människor, och lik den späda blomsterskälken, fodrar hon sol och ljus". "Ni kan ej leva av vackra ord och löften, ni behöfver mat och kläder och Edra barn behöfver ljus och luft, för att ej vissan bort vid livets rot." Varför låter ni Edra förtryckare leva i palatser, med borden dignande av Edra frukter, medan Ni förgås i Grändernas Smuts? Har icke Edra barn lika mycket rätt, till att njuta av sol och blommor, som Edra herras? Skaka av eder, er sömloshet och vakna till liv, tänk och handla!

Ljusstrålarna började tränga ned till grändernas barn och vad de båda kommo, möttes de av glädje ibland dessa livsförgädda människor. Men en dag kom uppgörelsen, de möttes av en välklädd hop, välfödda borgare som förklarade varande samhällsfientliga och uppmanade att vid risk av cellens mörker, lämna staden.

Med tungt sinne lämnade dessa båda den svarta graven, där så mycket visat sig och där ljuset börjat tränga in.

Kommande ut till den fria skogen, sjönko de ner på en gröklädd tuva. Den unga flicka lutade sig emot sin vän och kamrat, liksom hos honom finna skydd. Deras blickar riktades emot staden, där de visste att så många längtade ut till frihetens sol.

Ynglingen sänkte sitt huvud i sina händer, men flickan lyfte det upp och kyste hans feberheta pannan i det hon sade, "Kamrat! Vi vet, att ljus är de stavande förbudet, därför äro vi jagade, vi som försöker att sprida ljus till dessa mörka själar."

Sakta genomljud skogen av en sång från de båda bortdrivna, en sång, vars eko ljöd över berg och genom dal och sången ljöd:

KAMRAT!
"Är du med i de svettiga skarornas led,
Där det kämpas i tvekan för bröd?"

Kan du överksam höra de stridandes larm

Och se liknöjd på skarorna ned?
Kan du vägra de kämpande bröder och syster din arm,

När det ropas till dig: **ÄR DU MED?**

Solen sjönk så sakta ned där borta i västern, liksom ville hon lysa litet längre över förmörkelsen. Trasten hade redan sjungit sin makt till ro, de båda fördrivna lade sig till ro vid trädets rot, hållande varandra i famn, hela naturen lade sig till ro.

Mörkret lade sig över landet.
G. W. Lundberg.

I. W. W. principförklaring

Arbetarklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagsverk", måste vi på vår fana skriva det revolutionära: **ned med lönesystemet.**

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

DEN STORA RÄTTEGÅNGEN BÖRJAR DEN 1 APRIL.

Chicagotidningarna för söndagen den 24 mars meddela, att den stora rätttegången tar sin början den 1 april, efter 6 månaders ständigt väntan.

Försvarsadvokaten Geo. Vanderveer hade en motion inlämnad, för slopandet av rätttegången och återlämnandet av de från organisationen konfiskerade papperen, böckerna, broschyrerna, skrivmaskinerna o. s. v., därför att hela konfiskeringen var olaglig.

Domaren Landis förklarade, att allt hade enligt hans uppfattning gått rättvist till och förklarade att vare sig motionen om slopandet av rätttegång eller återlämnandet av beslagtagna papper, kunde tagas i betraktande.

Försvarsadvokaten Vanderveer framvisade då hur Packing Co:s sak hade blivit slopad, i trots av den konsideration, de federala myndigheterna hade visat, när de konfiskerade deras papper.

Domare Landis inföll då: Ja samme domare Evan Evans, vilken utfärdat konfiskeringsordern mot I. W. W., förklarade att den konfiskeringsorder som använts mot de "Big 5"—Packing Co., var olaglig, och sättet på vilket myndigheterna gått till väga var olagligt.

Vem säger nu att lagen är lika för alla? Vem vågar, medveten om detta säga att vi ha lika rättigheter, och som följd därav skulle alla skyldigheter ställas till oss.

Vem vågar utan att skämmas, säga att I. W. W. revolutionära program är galet och obefogat?

GNISTOR.

Kapitalistens bön: Käre himmelske pappa, kontrollera min appetit, om nödvändigt, men tag inte ifrån mig min pie.

Varför inte tro I. W. W. när de påstå att kontrollen av industrier, ja hela nationen, ligger i händerna på endast några få?

I dagtidningarna läses: Bankmän, advokater och kreaturshandlare voro kallade som vittnen av Francis J. Heney, advokat för "Federal Trade Commission" i ett försök att visa, att "Big Five Packers" inte endast dominerar Amerikas kreaturindustrin, utan kontrollerar banker, järnvägsföretag, spårvarnsbolag, land kompanis, samt till och med nöjesföretag.

Av vittnesmålen framkom: att konkpetitionen var totalt krossad, all affär och dylikt kom så mycket under "Big Fives" kontroll, att hela städer voro helt och hållet beroende på dem. En gammal nyhet. Vi ha vetat det länge, men när vi komma med samma påstående, äro vi fosterlandsförrädare och allt möjligt. Konstigt!

Några ord om klasskampen i Finland

De senaste nyheterna ifrån Finland talar om att där är krig på liv och död emellan kapitalist- och arbetarklassen. Dessa nyheter berättar också att kapitalistklassen skulle vara mera på vänstern. Men det måste vara en lögn åtminstone så länge som den Bolshievikiska regeringen är vid makten i Ryssland. Kampen som nu pågår i Finland och Ryssland är bara början till vad som skall komma i Europa och till slut över hela världen. När man läser de borgerliga pappersdrakarna så ser det ut som de en smula skulle vara uppskrämda över de senaste händelserna. Då det i stället ger nytt liv till våra tidningar. Ingen har trott att Finland skulle vara så nära den sociala revolution som det nu ser ut att vara. Det är många som har trott att ett litet land som Finland skulle kunna kämpa sin strid genom parlamentet och på en fredlig väg, men de senaste nyheterna talar helt annat. Så här ha vi igen ett bevis på att striden emellan kapital och arbete icke kan enas i parlamentet utan arbetarklassen måste själv strida för sina rättigheter.

Saken må vara hur som helst så kommer det att ske en omdaning i samhället i Finland efter denna arbetarnas kamp. Då arbetarna mera börjar organisera sin makt ekonomiskt i stället för politiskt som fallet varit förut. Och jag hoppas vi snart får läsa i de borgerliga dagtidningarna att nu är I. W. W. i Finland.

J. Grundfeldt.

ENDAST ARBETARESONER?

Chicago Daily News påstår, att det är absolut nödvändigt att ha allmän värnplikt, så att de unga sönerna av Amerika få lära sig lydnad och respekt för överheten.

Det där gäller naturligtvis endast arbetarsöner, ty de andra ha ju överheten i hemmet, och tänka att bli överhet själva. Se upp för humbugen — arbetare.

LOGIKEN.

En stor armee är bästa medlet för fred påstås det.

En god revolver i fickan skulle vara säkraste skyddsmedlet mot stöld, efter samma logik. Men i stället såges det, att bärandet av vapen är den största faran för freden i ett civiliserat samhälle, och den som anträffas beväpnad häktas.

* * *

Domaren till lösdrivaren: Usling, du har aldrig förtjänat en dollar i hela ditt liv.

Lösdrivaren: Jo då, jag har röstat på dig.

Skandinaver, Se Hit!

Tillfälle gives för alla Minneapolis skandinaver att bli medlemmar av S. R. U. av I. W. W. Personlig ansökan om medlemskap, åtföljd av \$2.00 emottages å I. W. W. Hall, 11½ Western Ave., Minneapolis, mellan kl. 10 f. m. och 11 e. m., eller vid mötestiden, vilkerf är 1:sta och 3:dje onsdagen i varje månad kl. 8 e. m. Dröj inte, om du vill bli medlem i det "nya samhället".

GIV AKT!

Köp - - Läs - - Sprid

vår nya broschyr—I. W. W. Dess Mål, Medel och Taktik, P. J. Welinder. Teckningarna av John Lindberg. Förord av Ragnar Johanson.

MINNET AV VÅR HÄNGIVNE KAMRAT GUST. JOHNSON SOM LJÖT DÖDEN I EVERETT, WASH., DEN 5TE NOVEMBER 1916, ÄR DENNA BROSCHYR ÄGNAD.

Denna upplaga distribueras uteslutande av Scandinavian Defence League i Seattle. Hela behållningen tillfaller nämnda organisation, och kommer uteslutande att användas till häktade klasskamraters försvar.

Partipris: 10 — 50 exemplar 7c.
51 — 100 exemplar 6½c.
Över 100 exemplar 6c. (Portofritt)
Minutpris — — — 10c.

Adressera orders till P. J. Welinder, 515 E. Thomas St., Seattle, Wash.

KÖP — — — LAS — — — SPRID.

"Det Röda Hjärtat"

HAR UTKOMMIT.

Denna agitationsskrift är utgiven av Nykterhetsorden Verdandi i Amerika, och bör läsas av varje svensk-amerikansk arbetare. Skriften, som är 22-sidig, är rikt illustrerad och innehåller en hel del god läsning.

Priset är 10 cents pr ex.

Återförsäljare erhålla 30% rabatt. Rekvireras från Betty Carlson, 616 Cummings Ave., Waukegan, Ill....

Ur konstruktionsarbetarnas bulletin no. 8

Kamrater!

Som våren sakta ankommer, arbetarna visar en god vilja i att göra organisationen 100 procent stark. Sista veckan har många kamrater tagit ut "credentials" för att vara färdiga att inskriva nya medlemmar, och emottaga månadsavgifter. Detta är det rätta förhållandet, och vill som följd förbättra förhållandena på arbetsplatsen, såsom kortare arbetsdag och sundare arbetsförhållande. Ett sanitärt förhållande på arbetsplatsen, menas en god hälsa, kortare arbetsdag åtföljd av sanitära förhållande menas ett längre, friskare och lyckligare liv.

Alla ni konstruktionsarbetare—såväl som inom andra industrier—som ännu äro oorganiserade, bliv medlem av I. W. W., förbättra din ställning i livet, låt inte basen köra dig som ett djur, lär dig att känna ditt människovärde!

Igen uppmana vi alla medlemmar som möjligtvis kan, att uttaga "credentials" genom att tillskriva "Construction Workers Industrial Union No. 573. Låt alla göra sin del!

Hur I. W. W. arbetar i —? dödsryckningarna.

Lumber Workers Union No. 500, 1,083 nya medlemmar. Mine Workers Union No. 800, 227. Agricultural Workers Union No. 400, 57. R. R. Workers Union No. 600, 42. Machinery Workers Union No. 300, 36. Construction Workers Union No. 573, 329.

OBS!

Alla vittnen för rätttegången i Chicago för I. W. W. uppmanas att vara beredda på att bli kallade när som helst efter april 20de. Om någon adr. förändring skulle förekomma under tiden, var god meddela Geo. F. Vanderveer, advokaten för rätttegången.

Room 19 S. La Salle St., Chicago, Ill.

Andra unions hava proportionellt samma tillökning i medlemsantal. Over det hela taget, omkring 2,000 nya medlemmar för februari månad.

Detta är i sanning lovande utsett om man jämför med samma tidrymd för två år sedan då endast 200 nya medlemmar vanns för hela februari.

Mycket arbete är att finna i "Packing house" i Sioux City, Ia. \$4.70 om dagen, 12 timmars nattarbete. Många kamrater arbete i "stockyards." Arbetskontroll av körkärarna.

Arbete finnes i Spencer, Ia., 40 till 43c i timman. Mat \$1.00 om dagen. — Rördikning.

Två nya arbeten skall öppnas upp, en i Deacame och den andra i Beemer, Nebr. Medlemmar av I. W. W. skulle vara där så snart det börjar.

Walsh Konstruktion Co., har ett \$10 miljoner arbete i Rock Island. Många "fina" arbeten.

Järnvägsarbete i Pawhuska, Okla. 38 mil långt går för full fart. Många I. W. W. på platsen.

Ralph Chaplin är ute på borgen och är redaktör för tidningarna i Chicago. St. John är också väntad ut inom några dagar (antagligen ute nu.) Några andra kamrater väntas ute i den närmaste framtiden.

Kom ihåg kamraterna i fängelse. Insamlar pengar för general defense. Skriv till dem i fängelse. Insänd pengar till dem så de kan köpa extra mat.

Kom ihåg: de är därinne för dig, därför visa i handling att du är ute för dem.

En fråga.

När arbetarna tvingas att gå ut på sträjk för högre lön, kastas de i fängelse, och anklagas för att vara tyska spioner.

Ursäkten för detta är, att de hindra produktionen för krigets lyckliga utgång.

När storkapitalisterna vägra och på så sätt tvinga arbetarna att hålla ut i sträjken, eller när de hålla 75 procent av Amerikas land obrukat, och på så sätt hindra landets produktiva maskineri att fungera, och öka landets resurser, då hedras de med fina titlar, och kallas utmärkta affärsmän, samt leva i fina palats.

Vems är lagen och moralen?